

"Loistava. Lämmin, viisas ja todella viihdyttävä." - Observer

TAMMI

Marian Keyes

AIKUISET IHMISET

MARIAN KEYES

Naura, Claire, naura
Lucy menee naimisiin
Rachelin loma
Vielä on toivoa
Sushia vasta-alkajille
Enkelit
Tarinan toinen puoli
Kuuleeko kukaan?
Hurmaava mies
Tuiki tuiki tähtönen
Peiton alla. Tarinoita kirjailijaelämästä
Mercy Cloosen mysteeri
Nainen joka varasti elämäni
Säätäen ja soveltaen
Aikalisä
Aikuiset ihmiset

Marian Keyes

AIKUISET IHMISET

Suomentanut Lea Peuronpuro

TAMMI

HELSINKI

Teos sisältää otteita Madeleine L'Englen suomentamattomasta teoksesta

WALKING ON WATER: REFLECTIONS ON FAITH AND ART.

Copyright © 1980, 1998, 2001 by Crosswicks, Ltd. Used by permission of
Convergent Books, an imprint of Random House, a division of Penguin
Random House LLC. All rights reserved.

Englanninkielinen alkuteos

Grown Ups ilmestyi vuonna 2020.

Copyright © 2020 by Marian Keyes

SUOMENKIELINEN LAITOS @ LEA PEURONPURO JA TAMMI 2021

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-2301-8

Prologi

Johnny Casey sai raivokkaan yskänkohtauksen – leivänmuru oli mennyt väärään kurkkuun. Mutta keskustelu pitkässä päivällis-pöydässä jatkui. Hän saattaisi kuolla tähän, kirjaimellisesti *kuolla*, neljäntenäkymmenentenäyhdeksäntenä syntymäpäivänään, ja huomaisiko sitä edes kukaan, veljet tai näiden puoliset, hänen oma vaimonsa Jessie tai yksikään lapsista?

Hän pani toivonsa Jessieen, mutta tämä oli keittiössä valmistelemassa seuraavaa mutkikasta ruokalajia. Johnny toivoi vain jäävänsä henkiin syömään sitä.

Kulaus vettä ei auttanut. Kyyneleet virtasivat hänen kasvoillaan, ja vihdoinkin viimein pikkuveli Ed kysyi: ”Oletko kunnossa?”

Miehekkäästi Johnny vähätteli asiaa. ”Leipää. Väärään rööriin.”

”Hetken jo luulin, että olit tukehtumassa”, sanoi Ferdia.

No mikset sitten sanonut mitään, senkin tyhjäntoimittaja? Kahdenkymmenen kahden ja kiinnostuneempi syyrialaisista pakolaisista kuin isäpuolen hengenlähdestä!

”Se olisi ikävää”, Johnny raakkui. ”Kuolla omana syntymäpäivänään.”

”Et sinä olisi kuollut”, Ferdia sanoi. ”Joku meistä olisi kokeillut Heimlichin otetta.”

Jonkun olisi ensin pitänyt huomata että olen kuolemaisillani.

”Tiedättekö mitä tässä jokin aika sitten tapahtui?” Ed kysyi. ”Herra Heimlichille, joka keksi Heimlichin otteen? Lopulta, 87-vuotiaana, hän pääsi kokeilemaan sitä tositilanteessa.”

”Toimiko se? Pelastiko hän sen ihmisen hengen?” Kysyjä oli Liam, nuorin Casey'n veljeksistä, joka istui pöydän toisessa päässä. ”Olisi aika noloa, jos hän käyttäisi otetta, ja autettava potkaisisi tyhjää.”

Liamilla oli tapana suhtautua ivallisesti kaikkeen, Johnny mietti. Siinä hän nytkin istui elegantin huolettomasti tuolillaan, mikä

sai Johnnyn kiristelemään hampaitaan. Vielä neljäkymmentäyksi-vuotiaanakin Liam porhalsi eteenpäin vain komean ulkonäkönsä ja röyhkeytensä turvin.

Oli siinäkin näky, surffarihiukset ja puolet ryppyisen paidan napeista auki.

”Kuten herra Segway”, Ferdia sanoi. ”Hän keksi Segwayn ja sanoi että ne ovat täysin turvallisia ja kuoli sitten sellaista ajaessaan.”

”Itse asiassa hän väitti vain, että Segwaylla ei voi kaatua”, sanoi Ed.

”No mitä hänelle tapahtui?” Johnnya juttu kiinnosti, vaikka hän oli ärsyyntynyt koko porukkaan.

”Hän ajoi vahingossa alas jyrkänteeltä.”

”Voi luoja.” Nell, Liamin vaimo, alkoi kikattaa. ”Alkoiko hän uskoa oman firmansa mainospuheisiin? Siis että kun ne laitteet olivat melko turvallisia, hän alkoi uskoa, että ne kestävät kaiken?”

”Sekosi omaan näppäryyteensä”, Ferdia sanoi.

”Sehän on sinulle tuttua.” Liam mulkaisi veljenpoikaansa häijyisti.

Ferdia tuijotti takaisin.

Ja nuo kaksi ovat taas sotajalalla. Mitähän tällä kertaa?

Hän kysyisi Jessieltä. Jessie oli perillä siitä, ketkä Casey'n suvussa olivat liittoutuneet, ketkä taas vihoissa keskenään – se oli hänen harrastuksensa. Ja missä Jessie oikein oli? Tuoltahan hän ilmestyi-kin kantaen tarjottimella jotakin, mikä näytti sorbettiannoksilta.

”Suunpuhdistajat!” hän julisti. ”Sitruunaa ja vodkaa.”

”Mitä me saadaan?” Bridey tivasi. Hän oli kahdentoista ja käyttäytyi kuin viiden nuorimman serkuksen luottamusmies. Hän valvoi valppaasti heidän oikeuksiaan. ”Me ei *mitenkään* voida juoda vodkaa, me ollaan *ihan* liian nuoria.”

”Asia on hoidossa”, Jessie sanoi.

Tietenkin on, Johnny ajatteli. Jessielle täytyi nostaa hattua. Hänellä pysyivät kaikki langat käsissä.

”Pelkkää sitruunaa teille.”

Joskus Johnny ei ymmärtänyt, miten Jessie selviytyi kaikesta. Vaikka Bridey oli Johnnyn esikoinen, hän piti tätä joskus sietämättömänä.

Bridey ohjeisti tiukkana pienempiä lapsia, että jos heidän sorbettinsa maistuisi ”millään tavalla omituiselta”, heidän pitäisi keskeyttää sen nauttiminen viipymättä.

Hän tosiaankin sanoi nuo sanat. ”Keskeyttää” ja ”viipymättä”.

Tällaisina hetkinä Johnny Casey mietti, mikä järki oli lähettää lapsia kalliisiin kouluihin. Niissä luotiin *hirviöitä*.

Jessie asettui takaisin paikalleen pöydän päähän. ”Onko kaikki nyt hyvin?” hän kysyi.

Vieraat vahvistivat hilpeinä kaiken olevan mainiosti, sillä niin asiat sujuivat Jessien maailmassa.

Mutta kun hälinä oli vaimentunut, Edin vaimo Cara totesi: ”Minun täytyy sanoa, että olen aivan silmittömän tympiintynyt.”

Kuului hyväntuulisia hörähdyksiä ja joku mumisi: ”Että sinä olet hauska.”

”Ei se ollut vitsi.”

Sorbettien nauttiminen keskeytyi. Keskustelu lakkasi.

”Siis *sorbetteja*? Montako ruokalajia tässä on kestettävä? Miksei olisi voinut vain tilata pizaa?” Cara kysyi.

Okei, Caralla oli vähän ongelmia. Lievästi ilmaistuna. Mutta hän oli todella kultainen, kilteimpiä ihmisiä, joita Johnny oli koskaan tavannut. Johnnyn katse siirtyi Ediin: oli hänen hommansa pitää vaimo ruodussa. Jollei se sitten ollut tavattoman seksistinen ajatus, ja kyllä, hän myönsi että oli se.

Mutta Ed näytti tyrmistyneeltä. ”Mitä helvettiä?” hän kysyi. ”Anteeksi, Jessie!”

Jessie oli mykistynyt järkytyksestä.

Johnny yritti rauhoitella tilannetta ja otti kepeän äänensävyä. ”Noo, Cara, äläs nyt. Kun Jessie on nähnyt kaiken tämän vaivan...”

”Mutta eihän hän ole tehnyt mitään! Pitopalvelu nämä valmisti.”

”Mikä pitopalvelu?” kuului eri puolilta.

”Hän käyttää *aina* pitopalvelua näihin tilaisuuksiin.”

Jessie ei koskaan käyttäisi pitopalvelua. Ruoanlaitto oli hänen juttunsa.

Seurueen valtasi tuohtunut hälinä.

”Paljonko olet juonut?” Ed kysyi Caralta.

”En mitään. Koska sain sen tärskyn –”

” – päähäsi!” Ed päätti lauseen ja hänen äänessään kuului hel-
potus. ”Hän sai tärsyn pähänsä aiemmin. Kaupan kyltti putosi
ja iski häntä –”

”Ei siinä niin käynyt –”

”Luulimme että hän on aivan kunnossa –”

”Te *halusitte* että olen kunnossa. Minä tiesin etten ollut.”

”Sinun pitää mennä ensiapuun!” Jessie ponnisteli palauttaak-
seen perustilansa: Huolehtivainen ja Määräilevä. ”Olet varmasti
saanut aivotärähdyksen. Sinun pitää lähteä saman tien, miksi edes
tulit tänne?”

”Koska Ed tarvitsee Johnnylta lainaksi ne rahat”, Cara sanoi.

”Mitkä rahat?” kysyi Jessie.

”Siltä toiselta pankkitililtä”, Cara sanoi. ”Voi luoja. En olisi
saanut kertoa.”

”Miltä tililtä? Miten niin lainaksi?” Jessie kysyi.

”Nyt lähdetään sairaalaan, heti.” Ed nousi seisomaan.

”Johnny?” Jessie tavoitti miehensä katseen.

Johnny tiesi, kuinka tässä kävisi: Jessie ei sanoisi juuri nyt
mitään, mutta myöhemmin hän olisi tulta ja tappuraa. Mutta oli
Johnnyllakin valttikortti: ”Mikä pitopalvelu?”

Yllättäen Ferdia mulkaksi Johnnya. Hän sanoi vihaisesti: ”Teetkö
sinä tosiaan Jessielle näin?”

”Minulla on oikeus tietää.”

Ferdia vaikenä. Hän vastasi isäpuolelleen äänellä, jota oli vaikea
tulkita. ”Sinulla? Sinulla ei ole oikeutta mihinkään.”

Kauhu liikahteli Johnnyn vatsassa kuin ankeriasparvi.

Kaikki katsoivat edelleen Jessietä: käyttikö supernainen todel-
lakin pitopalvelua?

”Meidän ei pitäisi kuulla tätä”, Bridey sanoi hiljaa. ”Me olemme
lapsia. Tämä on sopimatonta.”

Kaikkien huomion kohteeksi joutunut Jessie vilkuili ympä-
rilleen hermostuneesti. Hän näytti pakokauhuiselta. ”Kyllä,
okei, kyllä!” Hän kuulosti närkästyneeltä. ”Joskus käytän. Entä
sitten?”

”Ja sinä päivänä lapsuuteni loppui”, Bridey mutisi.

”Mistä tiesit?” Liam kysyi Caralta.

”Hoidin ennen Jessien kirjanpitoa”, Cara sanoi. ”Tuhti maksu

Cookbook Cafélle putkahti esiin joka kerta kun meillä oli tällainen loputon illallinen. Tyhmempikin huomaa –”

”Minulla on viisi lasta kahdeksan ja kahdenkymmenen kahden ikävuoden väliltä!” Jessie huusi. ”Pyöritän bisnestä, päivässä on rajallinen määrä tunteja etkä sinä ole koskaan täällä, Johnny, ja –”

Cara nousi seisomaan. ”Minun on parasta lähteä sairaalaan ennen kuin riitaannun kaikkien kanssa. Lähdetään, Ed.”

”Cara hei, tykkäätkö *oikeasti* uudesta kampauksestani?” keskeytti 18-vuotias Saoirse.

”Älä kysy. Tiedät että olet minulle rakas.”

”Tarkoittaako tuo, että tukka on hirveä?”

”Otsatukka tekee naamastasi täysikuun näköisen.”

Se tosiaan saa tytön näyttämään kuu-ukolta! Cara oli aivan oikeassa. Mutta ei sellaista voi teinitytölle sanoa.

Cara näytti katuvan sanojaan katkerasti nähdessään Saoirsen musertuneen ilmeen. ”Anna anteeksi. Tukka kasvaa kyllä takaisin. Tule nyt, Ed.”

Liamin silmät olivat kavenneet. ”Kerrohan vielä ennen kuin lähdet, olitko oikeasti sitä mieltä että antamani hieronta oli... Mikä se sana olikaan?”

”Taivaallinen? Ei, inhosin sitä. Voit unohtaa hierojan uran. Olet aivan surkea.”

”Hei!” Nell puuttui puheeseen puolustaakseen miestänsä. ”Hän tekee parhaansa.”

”Mitä *sinä* häntä puolustelet?” Cara kysyi.

Liam kiihtyi. Hän haistoi veren. ”Miksi hän ei puolustaisi minua? Kerrohan, Cara, anna tulla, kerro nyt.”

”Ei, Cara.” Nellin ääni oli terävä.

”Kerro minulle”, Liam komensi.

”Älä! Saat itsekkin kärsiä”, Nell sanoi.

”Kerro minulle.” Liamin sävy oli vaativa.

Ja koska Cara oli saanut aivotärähdyksen, ja koska hän oli häkeltynyt ja lakannut välittämästä jo kauan sitten, hän kertoi kaiken.

Kuusi kuukautta aiemmin

HUHTIKUU

PÄÄSIÄINEN KERRYSSÄ

Vähän aamuseitsemän jälkeen Caran sisäpuhelin soi.

Se oli ovimies Oleksandr. ”Se ääliö on täällä. Arvioitu saapumisaika kolmen minuutin päästä.”

Cara kääntyi harjoittelijan puoleen. ”No niin, Vihaan. Show alkaa.” Hän nykäisi hamettaan vielä kerran ja silotteli nutturaansa. ”Muista –”

”Kulkea perässäsi. Hymyillä. Olla hiljaa.”

”Älä näytä, että olet järkyttynyt, vaikka hän sanoisi mitä.”

”Olen tästä *niin* innoissani. Toivottavasti hän on kammottava.”

”Lopeta.” Ensin Oleksandr käyttäytyi epäkunnioittavasti, nyt Vihaan. Tässä työssä ei saanut edes ajatella niin.

Vihaan rinnallaan Cara kävi asemiin, kasvot kohti etuovea kukilla koristellussa aulassa. Hän loihti kasvoilleen lämpimimmän hymynsä ja otti askeleen eteenpäin. ”Tervetuloa takaisin hotelli Ardglassiin, herra Fay.” Tervetulotoivotus oli vilpittön: Cara rakasti tätä hotellia. ”Olen Cara Casey, ja tässä on assistenttini Vihaan –”

”Sama se mikä nimesi on, kunhan viet minut huoneeseeni.”

”Ilman muuta, sir.”

”Hakekaa laukkuni. Nyt. Ei vartin päästä. *Nyt.*”

Cara katsoi käskevästi pikkolo Antoa. *Hopi hopi.* ”Hissi on täälläpäin, herra Fay.”

Hississä Cara kysyi tarkoituksellisen pehmeällä äänellä: ”Oliko matkanne mukava?”

”Pitkä. Vitun rasittava.”

”Mistä te –”

”Älä. Puhu.”

Sviitin elektroninen avain toimi. Ardglassin avaimet toimivat aina, mutta Murphyn lain mukaan sviitin avain olisi yhtä hyvin voinut jättää toimimatta juuri tänään.

”Tervetuloa takaisin McCafferty-sviittiin”, Cara sanoi.

Ardglassin viidestäkymmenestäyhdestä huoneesta tämä kolmannen kerroksen sviitti oli Caran suosikki: korkeat liukuikkunat antoivat vehreälle Fitzwilliam Squarelle, kattolistat olivat alkuperäiset yrjöjenaikaiset, kylpyhuoneessa oli tassumme ja lattialämmitys...

”Matkatavaranne, sir!” Anto ilmestyi huoneeseen kärryineen.

”Dublinin paras hotelli”, herra Fay sanoi sarkastisesti.

Hotelli *oli* kaupungin paras: parhaat liinavaatteet, paras ruoka, paras kylpyläosasto. Mutta se, mikä nosti paikan kaikkien muiden yläpuolelle, oli hotellin monikulttuurisen henkilökunnan tarjoama palvelu: hienovaraista ja saumatonta, kunnioittavaa mutta rentoa. Kaikki hotellin vieraat, yhden loisteliaan yön hotellissa viettävistä rahattomista vastanaineista aina luksushotelleihin tottuneisiin huippurikkaisiin saakka, saivat tuntea itsensä erityisiksi.

”Mihin haluaisitte matkatavaranne, herra Fay?” Anto kysyi.

”Mitä jos tunkisit ne ahteriisi?”

”Eivät taitaisi mahtua, sir.” Anton vitsi oli röyhkeää Dublinin huumoria.

”Hänen ahteriinsa kyllä mahtuisi.” Billy Fay osoitti Caraa. Cara oli varautunut pilkkaan, hän oli turvassa suojakuoren alla eikä tuntenut mitään.

Anto nosti kiireesti laukut matkatavaratelineelle ja häipyi.

Cara hymyili entistäkin ystävällisemmin. ”Tehän olette ollut vieraanamme aiemminkin, mutta esittelisinkö sviitin palvelut uudelleen?”

”Häivy nyt jo, läski lehmä.”

Vihaan vetäisi terävästi henkeä.

Caran täytyisi puhutella häntä myöhemmin.

”Haluaisitteko tilata jotakin, herra Fay? Kahvia tai teetä –”

”Enkö minä sanonut että häivy, ja ota tuo Isis-sylikoirasi mukaan.”

”Toki, sir.”

He lähtivät huoneesta ja suuntasivat takaportaisiin.

”Vau. Ling oli oikeassa. Äijä on järkyttävä”, Vihaan mutisi.

”Hän on ollut matkalla ehkä kahdeksantoista tuntia yhtäjaksoisesti. Hän on väsynyt.”

”Viimeksi hän sai Lingin itkemään. Siksi tulit tänään näin

aikaisin, etkö? Koska olet ainoa, joka osaa käsitellä häntä? Ja mikä se Isis-juttu oli? Minä olen *hindu*.”

”Vihaan pieni, anna olla. Älä ota hänen puheitaan kuuleviin korviisi.”

”Etkä sinä ole lihava!”

He katsoivat toisiaan äkkiä huvittuneina. Vihaan jatkoi: ”Sen sijaan olet –”

Cara yritti peittää hänen suunsa kädellään. Vihaan kiemurteli irti, ja he olivat molemmat hilpeitä jännityksen lauettua. He nauroivat yhä tullessaan vastaanottoon.

”Oliko paha?” Madelyn kysyi.

”Kyllä vaan. Minä olen Isiksestä ja –”

”Minä taas olen läski lehmä.”

Tarkistettuaan pikaisesti, että vieraita ei ollut lähettyvillä, he nauroivat jännityksen pois.

Madelyn sanoi: ”Siis: kilpailun voittaneet herra ja rouva Roberts saapuvat yhdeltä. Mikä huone heille on varattu?”

”En ole varma”, Cara sanoi. ”Tiedän sitten kun näen heidät.”

Silloin tällöin joku onnekas pari voitti kaksi yötä Ardglassissa radio-ohjelmaan soittamalla. Yleensä kyse oli ihmisistä, joilla muutoin ei olisi varaa hotelliin. Cara ja hänen tiiminsä olivat aina innoissaan näiden voittajien puolesta: he halusivat heidän kokevan hotellin koko lumon.

”Mitä me heistä tiedämme?”

He etsivät aina etukäteen tietoja vieraistaan sosiaalisesta mediasta välttääkseen kömmähdykset, kuten samppanjan tarjoamisen toipuvalle alkoholistille.

”Emme kovin paljon. Aviopari. Paula ja Dave Roberts. Neljänkymmenen puolivälissä. Pikkukaupungista Laoisin kreivikunnasta. Heillä näyttäisi olevan kaksi teini-ikäistä lasta.” Jotkut voittajat halusivat ehdottomasti kattohuoneiston. Toiset taas, sellaiset jotka eivät olleet tottuneet viiden tähden hotelleihin, viihtyivät paremmin tavallisessa huoneessa. Cara ei koskaan ollut täysin varma miten toimia, ennen kuin tapasi vieraat.

Sadankahdeksankymmenen kilometrin päässä, Lough Lein-hotellissa Kerryn kreivikunnassa Nell luki laminoitua minibaarin listaa. ”Seitsemän euroa oluesta? Kolme kolatölkistä?” Hän vaikeni järkyttyneenä. ”Mikä vitsi. Sen viimeisen liikenneympyrän kohdalla oli Lidl – voisimme hankkia juomat paljon halvemmalla.”

Liam kohautti harteitaan. ”Ei tarvitse. Ota mitä haluat. Jessie maksaa.”

”Se tuntuu väärältä.”

”Tämän huoneen hinta – kaikkien näiden huoneiden – saakenen tahansa minibaarilaskun näyttämään mitättömältä. Sinunkin. Eikä Jessie paheksu. Hän ei ole sellainen.”

Nell mietti, montako huonetta Jessie oli varannut, ja laski niitä sormillaan. ”Jessie ja Johnny, Cara ja Ed, sinä ja minä. Ja sitten lapset – Ferdia ja... mikä hänen kaverinsa nimi on? Barty. Saoirse ja Bridey. TJ ja Dilly. Oliko siinä kaikki? Sormet loppuu...”

”Siis seitsemän huonetta. Mutta hän varaa hyvissä ajoin ja saa alennusta.”

”Neljä yötä viiden tähden hotellin ylimmässä kerroksessa, järvinäköala, pääsiäisviikonloppu. Heidän täytyy olla upporikkaita.”

”Jessie tekee paljon töitä. He molemmat tekevät.” Aihetta oli käsitelty jo liikaa. Se alkoi tympiä Liamia.

Vailla sen suurempaa mielenkiintoa Liam pani television päälle ja napsutteli nopeasti kanavalta toiselle, iltapäivän chattiohjelma, vanhoja piirrettyjä, rugbyottelu ja uutislähetys, jossa näytettiin epätoivoisia ihmismassoja, jotka seisovivat sateessa piikkilankaaitojen takana... Kamera tarkensi pieneen poikaan, joka istui isänsä harteilla, näytti siltä kuin hänellä olisi ollut Tescon muovikassi päänsä suojana kaatosateessa. Liam sammutti heti television – mutta liian myöhään, Nell oli ehtinyt nähdä uutisen. ”Katsotaan millainen parveke meillä on”, Liam sanoi nopeasti.

Hän työnsi lasiovet auki ja astui ulos. Hänen helpotukseksien Nell seurasi perässä. Vaiti he nojasivat kaiteeseen ja katselivat järven tummaa sineä ja rosoisia vuoria sen takana. Kolme kerrosta alempana hotellin puistossa juoksenteli kiljuvia lapsia.

”Kaunista, eikö? Erittäin instattavaa”, Liam sanoi.

”Hah hah.” Nell otti puhelimen käteensä ja napsi sarjan kuvia. ”On tämä mykistävää.”

”No, oletko tyytyväinen että lähdit mukaan?”

”Hah! Ikään kuin vaihtoehtoja olisi ollut.”

Liam kohautti harteitaan. Kun Jessie antoi käskyjä, ihmiset yleensä tottelivat.

Liam ja Nell olivat menneet naimisiin viisi kuukautta aiemmin. Alkuun Jessie oli jättänyt heidät rauhaan, mutta viime viikkoina hän oli kutsunut heidät useisiin perhetapahtumiin. Tähän viikonloppuun oli kasaantunut valtava paine.

”En ole koskaan tavannut ketään yhtä voimakastahtoista ihmistä”, Nell sanoi.

”Et sinäkään mikään kynnysmatto ole. Löisin vetoa sinun puolestasi”, Liam sanoi ja helpottui nähdessään Nellin hymyilevän.

Kauempana saman käytävän varrella Johnny oli pettynyt, kun hänet ja Jessie oli majoitettu kahden makuuhuoneen sviittiin, jonka he jakoivat kahden nuorimman tyttärensä, TJ:n ja Dillyn kanssa. Hän oli toivonut pääsevänsä tänä viikonloppuna harrastamaan seksiä Jessien kanssa pelkäämättä lasten säntäävän heidän makuuhuoneeseensa.

Hänen käsityksensä vapaudesta oli lukittu ovi.

Mutta Jessie oli sanonut, että Dilly oli vielä liian pieni. ”Ehkä ensi vuonna, kun hän on kahdeksan.”

”Hän täyttää kahdeksan ensi kuussa. Ja hän jakaa huoneen TJ:n kanssa. TJ on yhdeksän, kyllä hän pitää Dillystä huolen.”

”Oles nyt.”

Samalla hetkellä TJ tuli huoneeseen Dilly kannoillaan. ”Äiti, olen purkanut laukkuni. Aplodeja, pyydän.”

”Olet sankari. Enemmän se on kuin mitä isäsi on tehnyt.”

”Miksi minä vaivautuisin, kun sinä olet siinä niin paljon parempi?” Johnny kysyi.

”Nyt toimeksi, senkin laiskuri!” TJ sanoi.

Johnny nauroi. ”Mistähän hän on tuollaista kuullut.”

”Äidiltä.”

”Tiedän, kulta. Se oli retorinen kysymys.”

”Mikä se on?”

”Retorinen’ tarkoittaa, että kysymykseen ei tarvitse vastata”,
Bridey selitti koppavasti.

Mistä *hän* oli siihen tullut?

”Sviittinne ovi oli auki”, Bridey sanoi. ”Teidän tosiaan pitäisi olla varovaisempia. Olisin voinut olla kuka tahansa.” Hän kääntyi TJ:n ja Dillyn puoleen. ”Okei, muksut. Tarkastetaanpa teidän huoneenne.”

Johnny alkoi ripustaa vaatteitaan. ”Bridey löytää takuulla jonkun turvallisuusongelman. Hän on tavattoman rasittava.”

”Älä sano noin, hänellä on kuulo kuin lepakolla. Hän on vasta kahdentoista, tuo urkkiminen menee kyllä ohi.”

Johnny oli keskeyttänyt matkatavaroidensa purkamisen. ”Otinko minä puvun mukaan? Meidänhän oli tarkoitus rentoutua.”

”Lauantaina on illallinen siinä hienommassa ravintolassa.”

”En halua panna pukua päälle.”

”Kukaan ei pakota. Se on vain mukana siltä varalta että haluat.”

Aivan, aivan. ”No niin, valvontakeskus, saanko aikataulun.”

”Tänään rento illallinen brasseriessa puoli seitsemältä, hyvissä ajoin. Sen jälkeen lapset menevät elokuviin ja me muut otamme pari drinkkiä. Huomenna on pitkäperjantai, omatoiminen päivä.”

Mikä tarkoitti lähinnä sitä, että Jessie ei ollut järjestänyt isoa lounasta tai illallista. Johnny pakotettaisiin silti patikoimaan. Tai tapaamaan dublinilaisia tuttavii, jotka niin ikään olivat Kerryssä käymässä. Mikä järki siinä oli? Heitähän voisi tavata kotona milloin tahansa. Johnny oli halunnut *lomailla*.

”Huomenna jokainen voi tilata ruokaa huonepalvelusta tai syödä pariloidun leivän aulassa, mitä vain mieli tekee”, Jessie sanoi.

”Tai lähteä Killarneyhin ranskiksille?” Bridey kysyi. Hän oli palannut huoneeseen TJ ja Dilly vanavedessään.

Johnny näki, että Jessie ei ideasta innostunut. Jessie halusi kaikkien pysyvän hotellissa, jotta heidät saisi kutsuttua koolle

lyhyellä varoitusajalla. Jos olisi ollut mahdollista asentaa kaikille nilkkapannat, hän olisi tehnyt niin.

”Äiti, isä, tiesittekö että tyttöjen huoneen ikkunan saa auki? Saisinko muistuttaa kaikkia siitä, että olemme kolmannessa kerroksessa?”

”Se aukeaa tarkalleen viisi senttiä”, Jessie sanoi. Hänen puhelimensa piippasi ja hän otti sen käteensä. ”*Ei helkkari!*”

”Mikä nyt?”

”Ferdia ja Barty myöhästyivät junasta.”

”On siinä tohelot.” TJ kuulosti ällistyttävän paljon äidiltään.

”He olivat jossakin mielenosoituksessa.” Jessie naputti näyttöä ja nosti sitten puhelimen korvalleen. ”Mitä helvettiä, Ferdia?”

”Oijoi.” Dilly peitti korvansa käsillään.

”Ai niinkö? No kuulepa – ei! Ei. Sinä *et* jätä väliin tätä viikonloppua. Oikeuksien mukana tulee velvollisuuksia. Me olemme sinun perheesi.” Puhuessaan Jessie selasi iPadiaan. ”Huomenna yhdeltä lähtee juna, se on Killarneyssa kuusitoista neljäkymmentäviisi. Tulet sillä.” Hän lopetti puhelun.

Kiukku viipyili ilmassa.

Dilly kysyi: ”Äiti, voiko Nell-täti tulla ulos leikkimään?”

Jessie hätäisti heidät pois. ”Bridey, näytä hänelle miten soitetaan Liamin ja Nellin huoneeseen.” Hän istui kerrankin aivan hievahtamatta, selvästi jotakin pohdiskellen. ”Jonkun on haettava ne kaksi ääliötä asemalta huomenna”, hän sanoi. ”Ja se saattaa sotkea –”

”Luulin, ettei huomiseksi ollut ohjelmaa!”

”Niin, mutta...” Jessie virnisti syyllisen näköisenä. ”Minä ajattelin... Emme ole koskaan käyneet sillä hevoskärryajelulla. Dunloen solassa.”

”Ei, muru, ei. Se on amerikkalaisille turisteille.”

”Se voisi olla kivaa.”

”Jessie.” Johnny keskeytti laukun purkamisen. ”En selviäisi siitä häpeästä.”

”Täällähän ollaan ikimuistoisia hetkiä varten.”

”Ihan tosi. Tarvitsisin terapiaa sellaisesta muistosta toipumiseen.”

”Nell-täti tuli!” Dilly kiljaisi käytävästä. ”Ja sillä on pinkki tukka!”

Dilly kiskoi uusimman tätinsä huoneeseen. Nellin pitkä paksu tukka oli tosiaan pinkki, enemmänkin pastellinsävyinen kuin silmiä särkevä fosforipinkki.

”Voi taivas, miten upealta näyttät!” Jessie ponnahti jaloilleen. ”Ei pelkästään hiukset vaan kaikki!”

Nellillä oli yllään löysät tummansiniset haalarit, Dr. Martensit ja huivi, joka oli sidottuna isoksi rusetiksi päälaele – hän näytti siltä kuin olisi juuri ollut vajaa maalaamassa. Ja ehkä hän olikin. Hän rakensi työkseen teatterilavasteita, joten Johnnyn oli hankala erottaa hänen työvaatteitaan tavallisesta asusta. Johnny tiesi, että Jessie ihaili Nellin tyyliä. Jessien mielestä se toi sukuun ”luonnetta”.

”Kiitos sinulle...” Nell teki kömpelön eleen. ”Huoneestamme, hotellista. Liam ja minä emme koskaan voisi majoittua näin kauniissa paikassa.”

”Voi kulta”, Jessie sanoi. ”Ei todellakaan kestä. Olemme kaikki niin onnellisia että olet täällä.”

”Kiitos.” Nell punastui.

”Saisinko minäkin pinkin tukan?” Dilly kysyi.

”Tuskinpa, pupuseni”, Jessie sanoi. ”Olet liian tumma.”

Seitsemäntoistavuotias Saoirse, kaksitoistavuotias Bridey ja yhdeksän ikäinen TJ olivat Jessien minikopioita, pitkiä ja vaaleita. Kuopus Dilly, tanakka pieni olento takkuisine ruskeine hiuksineen oli ilmiselvä Casey.

”Voi! Mutta entäs sinä, äiti? Sinulla on vaaleat hiukset. Värjää sinä pinkiksi!”

”Tekisin mitä tahansa näyttääkseni edes kymmenesosan niin coolilta kuin Nell, mutta hiuksissani on jo enemmän kemikaaleja kuin Pohjois-Koreassa. Vielä vähän lisää, niin tukka putoaa päältä.”

”Siitä puhumattakaan että aiheuttaisit hämminkiä töissä”, Johnny sanoi.

”Niin.” Jessie huokaisi. ”Ai niin, Nell! Oletko varannut kylpylähoidot viikonlopuksi?”

”Öö, en...” Nell kiemurteli. ”En ole koskaan ollut hieronnassa.”

”Mitä? Eihän sellainen peli vetele.”

Nell hymyili. ”En ole varma, onko se minun juttuni.”

”Kyllä sinun kokeilla täytyy. Pane se huoneen laskuun. Voi ei.” Jessie hätäntyi. ”Kylpylä saatetaan varata täyteen. Tehdään varaukset nyt heti. Johnny, soita kylpyläosastolle.”

”Ei tarvitse”, Nell sanoi.

Puolitiessä puhelimen luo Johnny seisahtui. Kumpaa naista hän pelkäsi enemmän?

TJ pelasti hänet. ”Mennäänkö me vai ei?”

”Mennään”, Nell sanoi. Hän lähti vauhdilla sviitistä Brideyn, TJ:n ja Dillyn kanssa.

”Ajatella. Hän ei ole koskaan käynyt hieronnassa.” Jessie ei ollut uskoa kuulemaansa.

”Hän on kolmikymppinen, millenniaali. Ei niillä ole rahaa.”

”Tiedän. Siis kyllä minä *tiedän*. Mutta –”

”Ryhdistäydy! Puhut kuin hän olisi elänyt kurjuudessa. Kerrohan minulle lisää tämän ’huolettoman’ ja ’rentouttavan’ viikonlopun ohjelmasta.”

”Kyllä siitä tulee rentouttava!” Jessie kikatti. ”Voi minun kansani – piiskaaminen jatkuu kunnes asenne paranee, vai mitä?”

TIETÄISITPÄ MITÄ MUUT SALAILEVAT!

Veljekset Johnny, Ed ja Liam Casey ovat onnenpekkoja. Heillä on kauniit ja lahjakkaat vaimot vierellään – Jessie, Cara ja Nell – sekä iso liuta lapsia. Lomat ja juhlahetket Caseyn suku viettää yhdessä, mutta kaikki ei ole niin auvoista kuin miltä näyttää.

On nimittäin niin, että jotkut eivät voi sietää toisiaan ja jotkut tulevat toimeen liiankin hyvin. Kun sitten Cara saa aivotärähdyksen, alkaa hän vuodattaa julki ikäviä totuuksia. Kiusallisen tilinteon hetkellä jokaisen on punnittava tykönään, tällä tavallako käyttäytyvät aikuiset ihmiset.

Mestarikomedienne Marian Keyes romahduttaa Caseyn suvun glamoröösit kulissit mukaansatempaavan humoristisesti ja oivaltavasti.

”Fiksu, riemastuttavan hauska ja osuva.”

THE SUNDAY TIMES

**”Yhteiskuntakriitikkona Keyes sivaltaa
kuin Jane Austen konsanaan.”**

THE GUARDIAN

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2301-8